

¹Dies sind die Heiden, die der HERR ließ bleiben, daß er durch sie Israel versuchte, alle, die nicht wußten um die Kriege Kanaans,² und daß die Geschlechter der Kinder Israel wußten und lernten streiten, die zuvor nichts darum wußten,³ nämlich die fünf Fürsten der Philister und alle Kanaaniter und Sidonier und Heviter, die am Berg Libanon wohnten, von dem Berg Baal-Hermon an, bis wo man kommt gen Hamath.⁴ Dieselben blieben, Israel durch sie zu versuchen, daß es kund würde, ob sie den Geboten des HERRN gehorchten, die er ihren Vätern geboten hatte durch Mose.⁵ Da nun die Kinder Israel also wohnten unter den Kanaanitern, Hethitern, Amoritern, Pheresitern, Hevitern und Jebusitern,⁶ nahmen sie jener Töchter zu Weibern und gaben ihre Töchter jener Söhnen und dienten jener Göttern.⁷ Und die Kinder Israel taten übel vor dem HERRN und vergaßen des HERRN, ihres Gottes, und dienten den Baalim und den Ascheroth.⁸ Da ergrimte der Zorn des HERRN über Israel, und er verkaufte sie unter die Hand Kusan-Risathaims, des Königs von Mesopotamien; und dienten also die Kinder Israel dem Kusan-Risathaim acht Jahre.⁹ Da schrieten die Kinder Israel zu dem HERRN; und der HERR erweckte ihnen einen Heiland, der sie erlöste; Othniel, den Sohn Kenas, Kaleb's jüngsten Bruder.¹⁰ Und der Geist des HERRN kam auf ihn, und er ward Richter in Israel und zog aus zum Streit. Und der HERR gab den König von Mesopotamien, Kusan-Risathaim, in seine Hand, daß seine Hand über ihn zu stark ward.¹¹ Da ward das Land

¹فَقُولَاءَ هُمُ الْأُمَمُ الَّتِي تَرَكَهُمُ الرَّبُّ لِيَمْتَحِنَ بِهِمْ إِسْرَائِيلَ. كُلُّ الَّذِينَ لَمْ يَعْرِفُوا جَمِيعَ جُرُوبِ كَنْعَانَ إِنَّمَا لِمَعْرِفَةِ أَجْبَالِ بَنِي إِسْرَائِيلَ لِيُعَلِّمَهُمُ الْحَرْبَ. الَّذِينَ لَمْ يَعْرِفُوهَا قَبْلُ فَقَطُّ أَقْطَابُ الْفِلِسْطِينِيِّينَ الْخُمْسَةُ وَجَمِيعُ الْكَنْعَانِيِّينَ وَالصِّدُونِيِّينَ وَالْحَوِثِيِّينَ سَكَّانَ جَبَلِ لُبْنَانَ مِنْ جَبَلِ بَعْلٍ حَزْمُونَ إِلَى مَدْخَلِ حَمَاةَ. ²كَانُوا لِامْتِحَانِ إِسْرَائِيلَ بِهِمْ، لِيَعْلَمَ هَلْ يَسْمَعُونَ وَصَايَا الرَّبِّ الَّتِي أَوْصَى بِهَا آبَاءَهُمْ عَنْ يَدِ مُوسَى. فَسَكَنَ بَنُو إِسْرَائِيلَ فِي وَسْطِ الْكَنْعَانِيِّينَ وَالْحَوِثِيِّينَ وَالْأَمُورِيِّينَ وَالْفِرِزِّيَّينَ وَالْحَوِثِيِّينَ وَالْيَبُوسِيِّينَ، ³وَاتَّخَذُوا بَنَاتِهِمْ لِأَنْفُسِهِمْ نِسَاءً وَأَعْطَوْا بَنَاتِهِمْ لِبَنِيهِمْ وَعَبَدُوا آلِهَتَهُمْ. ⁴فَعَمِلَ بَنُو إِسْرَائِيلَ الشَّرَّ فِي عَيْنَيِ الرَّبِّ، وَتَسَوَّاهُ الرَّبُّ إِلَهُهُمْ وَعَبَدُوا الْبَغْلِيمَ وَالسَّوَارِي. ⁵فَحَمَى عَصَبُ الرَّبِّ عَلَى إِسْرَائِيلَ، فَبَاعَهُمْ يَدُ كُوشَانَ رِشْعَتَايِمَ مَلِكِ أَرَامِ النَّهْرَيْنِ. ⁶فَعَبَدَ بَنُو إِسْرَائِيلَ كُوشَانَ رِشْعَتَايِمَ ثَمَانِي سِنِينَ. ⁷وَصَرَخَ بَنُو إِسْرَائِيلَ إِلَى الرَّبِّ، فَأَقَامَ الرَّبُّ مُخْلَصًا لِبَنِي إِسْرَائِيلَ فَخَلَّصَهُمْ. ⁸غَثِيئِيلُ بْنُ قَتَارَ أَخَا كَالِبِ الْأَصْغَرِ. ⁹فَكَانَ عَلَيْهِ رُوحُ الرَّبِّ، وَقَصَّى لِإِسْرَائِيلَ. وَخَرَجَ لِلْحَرْبِ فَدَفَعَ الرَّبُّ لِيَدِهِ كُوشَانَ رِشْعَتَايِمَ مَلِكِ أَرَامَ، وَاعْتَزَتْ يَدُهُ عَلَى كُوشَانَ رِشْعَتَايِمَ. ¹⁰وَاسْتَرَاحَتْ الْأَرْضُ أَرْبَعِينَ سَنَةً. ¹¹وَمَاتَ غَثِيئِيلُ بْنُ قَتَارَ. ¹²وَعَادَ بَنُو إِسْرَائِيلَ يَعْملُونَ الشَّرَّ فِي عَيْنَيِ الرَّبِّ، فَسَدَّدَ الرَّبُّ عَجْلُونَ مَلِكَ مُوَابَ عَلَى إِسْرَائِيلَ، لِأَنَّهُمْ عَمِلُوا الشَّرَّ فِي عَيْنَيِ الرَّبِّ. ¹³فَجَمَعَ إِلَيْهِ بَنِي عَمُّونَ وَعَمَالِيقَ، وَسَارَ وَصَرَبَ إِسْرَائِيلَ وَامْتَلَكُوا مَدِينَةَ النَّحْلِ. ¹⁴فَعَبَدَ بَنُو إِسْرَائِيلَ عَجْلُونَ مَلِكَ مُوَابَ ثَمَانِي عَشْرَةَ سَنَةً. ¹⁵وَصَرَخَ بَنُو إِسْرَائِيلَ إِلَى الرَّبِّ، فَأَقَامَ لَهُمُ الرَّبُّ مُخْلَصًا إَهُودَ بْنَ جِيزَا الْيَبُوسِيِّ، رَجُلًا أَعْسَرَ. ¹⁶فَأَرْسَلَ بَنُو إِسْرَائِيلَ يَدَهُ هَدِيَّةً لِعَجْلُونَ مَلِكِ مُوَابَ. ¹⁷فَعَمِلَ إَهُودُ لِنَفْسِهِ سَبْعًا دَا حَدَّيْنِ طُولُهُ ذِرَاعٌ، وَتَقَلَّدَهُ تَحْتَ ثِيَابِهِ عَلَى فَخْذِهِ الْيُمْنَى. ¹⁸وَقَدَّمَ الْهَدِيَّةَ لِعَجْلُونَ مَلِكِ مُوَابَ. وَكَانَ عَجْلُونَ رَجُلًا سَمِينًا جَدًّا. ¹⁹وَكَانَ لَمَّا انْتَهَى مِنْ تَقْدِيمِ الْهَدِيَّةِ صَرَفَ الْقَوْمَ حَامِلِي الْهَدِيَّةِ، وَأَمَّا هُوَ فَارْجَعَ مِنْ عِنْدِ الْمَنْجُونَاتِ الَّتِي لَدَى الْجِلْجَالِ وَقَالَ، لِي كَلَامٌ سِرٌّ إِلَيْكَ أَيُّهَا الْمَلِكُ. فَقَالَ، اسْكُتْ. وَخَرَجَ مِنْ عِنْدِهِ جَمِيعُ الْوَاقِفِينَ لَدَيْهِ. ²⁰فَدَخَلَ إِلَيْهِ إَهُودُ وَهُوَ جَالِسٌ فِي عُرْقَةٍ صَفِيَّةٍ كَانَتْ لَهُ وَحْدَهُ. وَقَالَ إَهُودُ، عِنْدِي كَلَامٌ لِلَّهِ إِلَيْكَ. فَقَامَ

still vierzig Jahre. Und Othniel, der Sohn Kenas, starb.¹² Aber die Kinder Israel taten fürder übel vor dem HERRN. Da stärkte der HERR den Eglon, den König der Moabiter, wider Israel, darum daß sie übel taten vor dem HERRN.¹³ Und er sammelte zu sich die Kinder Ammon und die Amalekiter und zog hin und schlug Israel und nahm ein die Palmenstadt.¹⁴ Und die Kinder Israel dienten Eglon, dem König der Moabiter, achtzehn Jahre.¹⁵ Da schrieen sie zu dem HERRN; und der HERR erweckte ihnen einen Heiland: Ehud, den Sohn Geras, den Benjaminiten, der war links. Und da die Kinder Israel durch ihn Geschenk sandten Eglon, dem König der Moabiter,¹⁶ machte sich Ehud ein zweischneidig Schwert, eine Elle lang, und gürtete es unter sein Kleid auf seine rechte Hüfte¹⁷ und brachte das Geschenk dem Eglon, dem König der Moabiter. Eglon aber war ein sehr fatter Mann.¹⁸ Und da er das Geschenk hatte überantwortet, ließ er das Volk von sich, die das Geschenk getragen hatten,¹⁹ und kehrte um von den Götzen zu Gilgal und ließ ansagen: Ich habe, o König, dir was Heimliches zu sagen. Er aber hieß schweigen, und gingen aus von ihm alle, die um ihn standen.²⁰ Und Ehud kam zu ihm hinein. Er aber saß oben in der Sommerlaube, die für ihn allein war. Und Ehud sprach: Ich habe Gottes Wort an dich. Da stand er auf vom Stuhl.²¹ Ehud aber reckte seine linke Hand aus und nahm das Schwert von seiner rechten Hüfte und stieß es ihm in seinen Bauch,²² daß auch das Heft der Schneide nach hineinfuhr und das Fett das Heft verschloß; denn er zog das Schwert nicht

عَنِ الْكُرْسِيِّ.²¹ فَمَدَّ إَهُودُ يَدَهُ الْيُسْرَى وَأَخَذَ السَّيْفَ عَنْ فَخْذِهِ الْيُمْنَى وَصَرَبَهُ فِي بَطْنِهِ.²² فَدَخَلَ الْمَقْبَضُ أَيْضاً وَرَاءَ النَّصْلِ، وَطَبَقَ السَّخْمُ وَرَاءَ النَّصْلِ لِأَنَّهُ لَمْ يَجْذِبِ السَّيْفَ مِنْ بَطْنِهِ. وَخَرَجَ مِنَ الْحَتَابِ.²³ فَخَرَجَ إَهُودُ مِنَ الرِّوَاقِ وَأَغْلَقَ أَبْوَابَ الْعُلْيَةِ وَرَاءَهُ وَأَقْلَعَهَا.²⁴ وَلَمَّا حَرَجَ، جَاءَ عَبِيدُهُ وَتَطَرَّوْا وَإِذَا أَبْوَابُ الْعُلْيَةِ مُقْفَلَةٌ، فَقَالُوا، إِنَّهُ مُعْطٍ رَجُلَيْهِ فِي الْعُرْقَةِ الْوَسْطَى. فَلَبِثُوا حَتَّى حَجَلُوا وَإِذَا هُوَ لَا يَفْتَحُ أَبْوَابَ الْعُلْيَةِ. فَأَخَذُوا الْمِفْتَاحَ وَفَتَحُوا وَإِذَا سَيِّدُهُمْ سَاقِطٌ عَلَى الْأَرْضِ مَيِّتاً.²⁶ وَأَمَّا إَهُودُ فَتَجَا إِذْ هُمْ مَبْهُوثُونَ، وَعَبَّرَ الْمُنْحَوَاتِ وَتَجَا إِلَى سَعِيرَةَ.²⁷ وَكَانَ عِنْدَ مَجِيئِهِ أَنَّهُ صَرَبَ بِالْبُوفِ فِي جَبَلِ أَفْرَايِمَ، فَتَزَلَّ مَعَهُ بَنُو إِسْرَائِيلَ عَنِ الْجَبَلِ وَهُوَ قُدَّامَهُمْ.²⁸ وَقَالَ لَهُمْ، اتَّبِعُونِي لِأَنَّ الرَّبَّ قَدْ دَفَعَ أَعْدَاءَكُمْ الْمُوَابِيِّينَ لِيَدِكُمْ. فَتَزَلُّوا وَرَاءَهُ وَأَخَذُوا مَخَاوِصَ الْأُرْدُنِّ إِلَى مُوَابَ، وَلَمْ يَدْعُوا أَحَدًا يَغْبِرُ.²⁹ فَصَرَبُوا مِنْ مُوَابَ فِي ذَلِكَ الْوَقْتِ تَحَوَّ عَشْرَةَ آلَافٍ رَجُلًا، كُلَّ تَشْيِيطٍ وَكُلَّ ذِي بَأْسٍ، وَلَمْ يَنْجُ أَحَدٌ.³⁰ فَذَلَّ الْمُوَابِيُّونَ فِي ذَلِكَ الْيَوْمِ تَحْتَ يَدِ إِسْرَائِيلَ. وَاسْتَرَاحَتِ الْأَرْضُ تَمَانِينَ سَنَةً.³¹ وَكَانَ بَعْدَهُ شَمَجَرُ بْنُ عَنَاءَ، فَصَرَبَ مِنَ الْفِلِسْطِينِيِّينَ سِتِّ مِئَةِ رَجُلٍ بِمِنْحَسِ الْبَقَرِ. وَهُوَ أَيْضاً خَلَصَ إِسْرَائِيلَ.

aus seinem Bauch.²³ Aber Ehud ging zum Saal hinaus und tat die Tür der Sommerlaube hinter sich zu und verschloß sie.²⁴ Da er nun hinaus war, kamen seine Knechte und sahen, daß die Tür verschlossen war, und sprachen: Er ist vielleicht zu Stuhl gegangen in der Kammer an der Sommerlaube.²⁵ Da sie aber so lange harreten, bis sie sich schämten (denn niemand tat die Tür der Laube auf), nahmen sie den Schlüssel und schlossen auf; siehe, da lag ihr Herr auf der Erde tot.²⁶ Ehud aber war entronnen, dieweil sie verzogen, und ging an den Götzen vorüber und entrann bis gen Seira.²⁷ Und da er hineinkam, blies er die Posaune auf dem Gebirge Ephraim. Und die Kinder Israel zogen mit ihm vom Gebirge und er vor ihnen her,²⁸ und sprach zu ihnen: Jagt mir nach; denn der HERR hat euch die Moabiter, eure Feinde, in eure Hände gegeben! Und sie jagten ihm nach und gewannen die Furten am Jordan, die gen Moab gehen, und ließen niemand hinüber²⁹ und schlugen die Moabiter zu der Zeit, bei zehntausend Mann, allzumal die besten und streitbare Männer, daß nicht einer entrann.³⁰ Also wurden die Moabiter zu der Zeit unter die Hand der Kinder Israel gedämpft. Und das Land war still achtzig Jahre.³¹ Darnach war Samgar, der Sohn Anaths; der schlug sechshundert Philister mit einem Ochsenstecken, und auch er erlöste Israel.